

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΥΛ ΡΙΒΕ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

28 Αδγούστου

Έδω καὶ μερικές μέρες, μοῦ φαίνεται πώς βλέπω κάποια δάνυπομονήσια στὶς κινήσεις τοῦ κυρίου μου. Αὐτὸς, ποὺ εἶνε συνήθως τόσο φιλήσυχος (διαβάζει τὴν ἐφημερίδα του, φοθάται τὸ θεό καὶ πληρώνει τοὺς φόρους του) δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ σταθῇ οὕτε στιγμὴ στὴν ἴδια θέσι... Δὲν τὸν δάναγνωρίζω πειά. Τί νὰ τοῦ συμβαίνῃ τάχα;

Τὸ υφος του ἔχει γίνει ἀρήιο. Οἱ ρευματισμοὶ του τοῦ πέρασαν ώς διὰ μαγείας ἥ, τουλάχιστον, δὲν μιλάει πειὰ γι' αὐτούς. Ἡ δάνυπομονήσια κ' ἡ νευρικότης κατοικοῦν στὴν ψυχή του.

Καὶ τὸν περασμένο χρόνο, τὴν ἴδια ἐποχὴ, παρουσίαζε τέτοια συμπτώματα. "Ητανε λίγες μέρες πρὶν ἀρχίση τὸ κυνῆγι... Φτάνει νὰ μὴν ἔχουμε καὶ φέτο τὰ ἴδια!..

Τί ἀγγαρεία, Θεέ μου, αὐτὸ τὸ κυνῆγι,
τί ἀγγαρεία!

30 Αύγούστου

Γίνομαι δλοένα καὶ πιὸ δάνήσυχος. Ὁ κύριος ξαναγύρισε σήμερα στὰ σπίτι, φορτωμένος μὲ διάφορα μυστηριώδη πακέτα. Μὲ κύτταξε τρισευτυχισμένος, σὰ νάθελε νὰ συμμεριστῶ κι' ἔγώ τὸ κέφι του...

Εἶνε τώρα κλεισμένος στὸ γραφεῖο του μὲ τοὺς φίλους του καὶ κάνουν συμβούλιο. Βρίσκομαι κι' ἔγώ ἔκει κι' ἀκούω ἐλαφρά ταραγμένος.

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, λέει δ κύριός μου, σᾶς ἐπαναλαμβάνω δτὶ πρέπει νὰ πάμε ἔκει. Εἶνε τὸ καλύτερο μέρος, τὸ καλύτερο πέρασμα.

— Σύμφωνοι! Σύμφωνοι! φωνάζουν κατενθουσιασμένοι οἱ φίλοι του.

Καὶ κάθε τόσο σταματοῦν τὴ κουβέντα τους γιὰ νὰ τρέψουν τὰ χέρια τους, κυττάζοντας συγχρόνως ἄλλοιθωρα πρὸς τὸ μέρος μου.

Εἶνε πολὺ εὐγενικὸ αὐτὸ, μὰ θάκαναν καλύτερα νὰ μ' ἀφήσουν νὰ βγῶ ἔξω, γιὰ νὰ πάω νὰ φάω τὴ σούπα μου.

1 Σεπτεμβρίου

Αὐτὸ ἡταν!.. Τὸ κυνῆγι ἀρχίζει... "Α! πόσο δίκηο εἶχα νὰ δυσπιστῶ!.. Μὰ τὶ νὰ κάνω;.. Σήμερα τὸ πρωΐ, δ κύριός μου μὲ ξύπνησε γελῶντας καὶ δίνοντας μιὰ κλωτσιά στὸ ξύλινο σπιτάκι μου.

— Ἄζόρ, μοῦ εἶπε (μὲ λένε Ἄζόρ), αὔριο ἔχουμε κυνῆγι. "Ελα, φιλαράκο μου, κουνήσου λίγο...

Ἡ εὐγένεια θ' ἀπαιτοῦσε ἵσως, μόλις τὸ ἀκουσα αὐτὸ, ν' ἀρχίσω νὰ ούρλιάζω ἀπὸ τὴ χαρά μου, νὰ χοροπηδάω, νὰ στριφογυρίζω τρελλὰ γύρω ἀπὸ τὴν ούρά μου γιὰ νὰ τὴ δαγκώσω... Μὲ δυὸ λόγια, νὰ κάνω χίλιες τρέλλες μὲ τὶς δοποῖς οἱ σκύλοι δείχνουμε τὴν εὐχαρίστησί μας... Μὰ ἀντὶ νὰ τὰ κάνω ὅλ' αὐτά, δείχητηκα πιὸ εἰλικρήνης: χασμουρήθηκα μὲ βαρυεστημάρα.

— Δὲν ξέρω τὶ ἔχει αὐτὸς δ Ἄζόρ ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, εἶπε δ κύριός μου, καθὼς ἀπομακρυνόταν. Φαίνεται σὰν ἄρρωστος.

"Αρρωστος ἔγώ; Κάθε ἄλλο...

Γέλασα δάστόσι πολὺ τὸ μεσημέρι στὸ γεῦμα... Τὰ ἀφεντικά μου ἔτρωγαν. Ἔγώ δαπλωμένος κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ροκάνιζα ἔνα κόκκαλο ποὺ μοῦ τὸ εἶχαν πετάξει μὲ τὴν ἀξίωσι νὰ τὸ πιάσω στὸν ἀέρα, μὰ ποὺ ἔγώ τὸ πῆρα μὲ τὴν ἡσυχία μου, ἀφοῦ πρῶτα ἔπεσε κάτω... (Τὶ μανία εἶν' αὐτὴ, νὰ θέλουν νὰ πιάνω τὰ πράγματα στὸν ἀέρα; Μὲ νομίζουν γιὰ ταχυδακτυλουργό; Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν εἴμαι...)

Ο κύριος λοιπὸν ἔκανε ἔνα σωρὸ σχέδια... κ' ἡ κυρία ἔτρωγε ἔνα - ἔνα τὰ σταφύλια της. Ἡ κυρία, πρέπει νὰ έξερε, εἶνε πολὺ - πολὺ μὴ μοῦ

ἄπτου καὶ μοῦ φέρεται πέριφρονητικά, κρατῶντας μὲ πάντα σ' ἀπόστασι. Λέει πώς μυρίζω σὰν σκύλος. Τί λοιπὸν θέλει· νὰ μυρίζω; Μήπως θέλει νὰ βάζω σὰν κι' αὐτὴ ἔνα σωρὸ ἀρώματα ποὺ μὲ κάνουν νὰ φταρνίζωμαι...

Λοιπὸν, δ κύριος ἔκανε σχέδια κι' ἔλεγε στὴν κυρία: — Σοῦ ύπόσχομαι νὰ γυρίσω μ' ἔνα λαγό, μὲ δυὸ - τρία κουνέλια καὶ μὲ μισή ντουζίνα πέρδικες.

·Κ' ἡ κυρία τοῦ ἀπάντησε ἀπαθέστατα:

— Νὰ μὴν ξεχάσης νὰ μοῦ στελῆς καὶ τὸ λογαριασμὸ τοῦ ἐμπόρου ἀπ' τὸν δόπον θὰ τ' ἀγοράσης.

Μόλις τὸ ἄκουσα αὐτὸ, ἀρχισα νὰ στριφογυρίζω σὰν τρελλός. "Εκλαιγα, ἐσκαζα, πνιγόμουν ἀπὸ τὰ γέλια... Τόσο ποὺ δ κύριός μου τὸ πρόσεξε καὶ εἶπε:

— Δὲν ξέρω τὶ ἔχει αὐτὸς δ σκύλος!.. Μοῦ φαίνεται πώς ἔγινε ἡλίθιος.

2 Σεπτεμβρίου

Σήμερα, εἰν' ἡ μεγάλη μέρα. Τουλάχιστον, ἔτσι λέει δ κύριός μου.

Φεύγουμε... Ὁ κύριος ἔχει ἔνα ώραῖο δίκαιο ὀλοκαίνουργο, φοράει ψηλές γκέττες καὶ κασκέτο μὲ μακρύγεισσο. Πόσο ἀσχημός εἰν' ἔτσι!

Ἐγώ τρέχω μπροστὰ, δπως ἀπαίτει ἡ συνήθεια.

Κάθε τόσο δημως ξαναγυρίζω πίσω ἥ στεκομαι γιὰ νὰ τὸν περιμένω καὶ δταν μὲ ἀπάνω του γιὰ νὰ μυρίσω τὸ σακκίδιο του. Αὐτὸ τὸν εύχαριστεῖ πολύ.

— Γενναῖε Ἄζόρ, μοῦ λέει, μυρίζεσαι, ἔ, τὰ φυσέκια;

Γιατὶ ἔχει φυσέκια γιὰ ρεζέρβα στὸ σακκίδιο του. "Εχει δημως ἐπίσης κι' ἔνα λουκάνικο. Κι' αὐτὸ ἀκριθῶς μυρίζομαι.

— Γάθ! Γάθ!

Κυνηγάμε... Γαυγίζω γιὰ νὰ τὸν κάνω νὰ πιστέψῃ δτὶ μυρίζομαι κάτι, μὰ αὐτὸ δὲν εἰν' ἀλήθεια: δὲν μυρίζομαι τίποτε κι' οὔτε ζητάω κάν νὰ μυριστῶ.

·Ο κύριός μου εἶνε γελοῖος ἀπ' τὴν προσπάθεια ποὺ καταβάλλει νὰ γίνη τρομακτικός. Λυγίζει κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἔξαρτημάτων του!.. Καὶ τὶ ἀσχημά ποὺ κρατάει τὸ δίκανό του!..

— Ψάξε, μοῦ φωνάζει γιὰ νὰ μ' ἔρεθίση. Ψάξε, καλέ μου Ἄζόρ!

— Γάθ! Γάθ! τοῦ ἀπαντῶ, κλείνοντας τὸ μάτι.

Μὰ σκέφτομαι ἀπὸ μέσα μου: «Λέγε ἔσύ δ, τι θέλεις...» Αν ἡξερες πόσο μὲ πλήττει τὸ κυνῆγι σου!»

·Ωστόσο σήμερα δὲν ἔπληξα καὶ πολύ. Στὴ μέση μιᾶς χαράδρας, συνάντησα ἔναν ἄλλο σκύλο, τὸν Μεντόρ.

Τὸν μυρίστηκα, μὲ μυρίστηκε, δπως ἀπαίτει ἡ εὐγένεια τῶν σκύλων.

·Ἐπειτα καθήσαμε σαλεύοντας τὶς ούρες μας, δπως κάνουν οἱ σκύλοι ποὺ νοιώθουν ἀμοιβαία συμπάθεια.

— Καλημέρα, τοῦ λέω.

— Καλημέρα, μοῦ ἀπαντᾶ.

— Είσαι μόνος;

— "Οχι, δ κύριός μου εἶνε κάπου ἔδω, σ' ἔνα σύδεντρο.

Κι' ἔσύ;

— Κι' δ δικός μου ἀφέντης βρίσκεται κάπου ἔδω γύρω.

— Σκοτώσατε τίποτε;

— "Οχι, Εσεῖς;

— "Οχι.

— Τὶ πλῆξις αὐτὸ τὸ κυνῆγι!..

— "Ω, μὴ μοῦ τὸ θυμίζεις!

·Αφοῦ κουβεντιάσαμε λίγη ώρα, ἀκούσαμε φωνές καὶ σφυρίγματα.

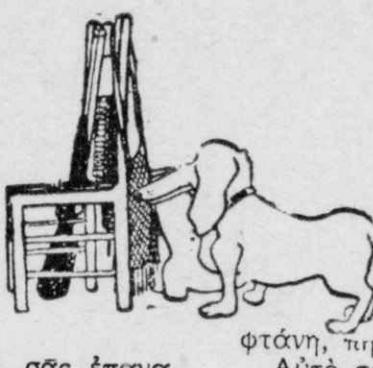
— Σούτ, Μεντόρ! Οι κύριοι μας μᾶς ζητάνε...

— Ναι, ἀς κάνουμε πώς κυνηγάμε κάτι...

— Γάθ! Γάθ! Γάθ!

Καὶ τρέχουμε σὰν δλαφιασμένοι...

(Σιιέχεια στὴ σελίδα 52)

ΜΙΑ ΑΡΡΩΣΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 37)

κάνη μιέ κάποιο κακούργο άσφαλως, έρριξε μιά κραυγή τρόμου κι' έκανε άσυνασθίτως ν' άνοιξη τὸ συρτάρι γιά νά πάρη τὸ πιστόλι της, σπάζοντας ἔτοι τὸ νύχι της, καθώς χτύπησε τὸ δάχτυλό της στὸ τραπεζάκι. Μά ή συγκίνησίς της ήταν με' ἄλη, ἀπότομη, συγκλονιστική κι' ἔτοι ή καρδιά της δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ...

...Ο λόρδος Κάμπελ, ὅπως σᾶς εἶπα, ἔκανε πάρα πολὺ τὸν ξευπνό. "Εδειχνε τάχα πώς δὲν ήθελε νά γίνη ή νεκροψία, γιά να μάς κάνη νά υποθέσουμε μιά δηλητηρίασι. Θά γυνάτων τότε ή νεκροψία, δὲν θά ἀνεκαλύπτετο τίποτε κι' δ λόρδος Κάμπελ θά ήταν πειά ἀνώτερος κάθε ύποψίας.

...Μά έπειτα θυμήθηκε πώς είχε μαζύ του τὸ κλειδάκι τοῦ συρταριοῦ. Θέλησε λοιπὸν νά τὸ βάλη στὴ θέσι του κι' αὐτὸν πρόδωσε...

Κι' δὲ ντέτεκτιθ συνεπλήρωσε:

— Φαντάζομαι τώρα τί θὰ ποῦν οι συνήγοροί του στὸ δικαστήριο... "Οτι ἐπρότεινε τὸ ὅπλο του χωρὶς νά πυροβολήσῃ..." Οτι φοβέρισε χωρὶς νά πληγώσῃ... Κανεὶς δύμας δὲν θὰ κάνη λόγο γιά τὴν ἄρρωστη καρδιά τῆς λαίδης Κάμπελ. Κι' αὐτὴ ή περίπτωσις είνε μιά δολοφονία ὅχι μὲ φονικὸ ὅπλο, ἀλλά μὲ τὸν τρόμο!

ΤΖΩΡΤΖ ΦΙΛΙΠΣ

ΤΟ ΕΚΘΕΤΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 51)

"Α, είνε τρομερὸ νά ζῆ κανεὶς δόλομόναχος καὶ δυστυχισμένος! Ψιθύρισε ό Ντυπόν μ' ἔνα στεναγμό.

Κ' ωστερα συζήτησαν γιά ἔνα σωρὸ ἀλλα πράγματα, γιά τὰ παιγνίδια τοῦ παιδιοῦ καὶ γιά τὸ μέλλον του. 'Ωστόσο ό Ντυπόν δὲν τῆς ἀποκάλυψε τὴν ἀλήθεια. Τῆς εἶπε δτὶ ήταν δικό του παιδί κι' δτὶ τὸ ἀνάτρεφε αὐτὸς γιατὶ είχε πεθάνει ή μητέρα του.

'Η Μαρσέλ κι' δ Ντυπόν χώρισαν ἀργά, μὲ τὴν ύποσχεσι νά συναντηθοῦν πάλι. Κι' αὐτὴ ή ιστορία ἔξακολούθησε μέχρι τὴ μέρα πού δ ἔρωτας τρύπωσε στὴν καρδιά τους.

— Μοῦ φαίνεται δτὶ σᾶς ἀγαπῶ, τῆς εἶπε ό 'Ανρυ μιὰ Κυριακή. Δὲν ξέρω ἀν θά θέλατε νά γίνετε ή δεύτερη μητέρα τοῦ παιδιοῦ μου.

'Η Μαρσέλ δύμας ἔκρυψε μέσα στὰ χέρια τῆς τὸ πρόσωπό της κι' ἀρχισε νά κλαίῃ.

— Λοιπόν; τὴν ρώτησε πάλι δ 'Ανρυ.

'Εκείνη ἔσφιξε τότε μὲ τρυφερότητα τὴν Νινέτ στὴν ἀγκαλιά της καὶ φιθύρισε:

— Ναι, ναι, θά ήθελα νά κρατήσω γιά πάντα κοντά μου τὴν Νινέτ. Θά ήθελα νά σᾶς κάνω εύτυχισμένο γιατὶ εἰσάστε καλός καὶ γιατὶ κι' ἔγω ἀπό τὴν πρώτη μέρα σᾶς ἀγάπησα.

Κι' ἔτοι δ Ντυπόν παντρεύτηκε τὴν Μαρσέλ κι' ἔγιναν ἔνα εύτυχισμένο ἀντρόγυνο. 'Ωστόσο δύμας ποτὲ δὲν ἔμαθε δτὶ παντρεύμενος τὴν Μαρσέλ είχε δώσει στὴν Νινέτ τὴν πραγματική μητέρα της.

ΖΩΡΖ ΜΩΡΕΛ

Η ΣΑΡΡΑΚΗΝΗ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

τους. "Ητανε ή πρώτη φορά πού ή Παρθένος τοῦ Γουλιέλμου εισάκουε μιά προσευχή. "Ηταν λοιπὸν δόλοφάνερο πώς είχε λυθῆ ἀπό τὰ μάγια. 'Η Τουανόν, χαρούμενη, βγῆκε γιά ν' ἀναγγείλη στοὺς γείτονες τὴν καλή εἰδησι. Στὸ δρόμο της συνάντησε τὸν Γουλιέλμο πού τὴν ζήτησε τόσο εύγενικά σὲ γάμο ώστε δὲν μπόρεσε νά τοῦ ἀποκριθῇ ὅχι.

'Από κείνη τὴν ήμέρα, ή Παρθένος τοῦ Γουλιέλμου δὲν ἔπαψε νά κάνη ἔνα σωρὸ θαύματα. Καὶ πρόσεξαν σὲ λίγο δτὶ τὰ μάτια της, πού ήσαν μακριὰ καὶ μαῦρα, είχαν γίνει πιὸ στρογγυλὰ καὶ σχεδὸν γαλάζια, δτὶ τὸ κατακόκκινο σὰν κεράσι στόμα της είχε γίνει πιὸ χλωμὸ κι' δτὶ δλο τὸ πρόσωπό της είχε πάρει μιὰ ἔκφρασι πιὸ ἀγνή, είτε γιατὶ είχε φύγει διάθολος πού κατοικοῦσε μέσα στὸ ἄγαλμα, είτε γιατὶ είχε ἐπιδράσει σ' αὐτὸ δ χρόνος κ' ἡ φθορά.

ΖΥΛ ΛΕΜΑΙΤΡ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 10)

Εἶνε θαυμάσιο τὸ πῶς συνεννοούμεθα ἐμεῖς οἱ σκύλοι...

Οὕφι τελειώσαμε γιὰ σήμερα. Ξαναγυρίσαμε μὲ τ' αὐτιὰ κατεβασμένα, μὲ τὸ σακκίδιο ἀδειανὸ, σὲ δυὸ μέτρων ἀπόστασι δ ἔνας ἀπ' τὸν ἄλλο. 'Ο ἀφέντης πρώτος κι' ἐγὼ πίσω...

'Ο ἀφέντης κάθεται στὴν τραπεζαρία. 'Εγὼ πλαγιάζω πίσω ἀπ' τὴν πόρτα μὲ τὸ μουσοῦδι μου ἀνάμεσα στὰ σκέλια μου.

· Αναστενάζει... Ροχαλίζω...

· Ή κυρία πηγαίνοντος τελώντας εἰρωνικά, εἰς βάρος μας χωρὶς ἄλλο.

Σὲ κάποια στιγμὴ βγάζω, χωρὶς νά θέλω, μὲ τὸ στόμα κλειστὸ, μικρὲς πνιγμένες κραυγές.

— Γουάθ... Γάθ... Γάθ...

— 'Ο φτωχός δ 'Αζόρ, λέει δ ἀφέντης μου μὲ οἴκτο, διειρεύεται πῶς κυνηγάει ἔνα λαγό.

· Ενα λαγόδ... "Οχι, δὲν είμαι τόσο ἀνόητος...

· Ονειρεύομαι πῶς είμαι μὲ τὸν Μεντόρ καὶ ξεκαρδιζόμαστε στὰ γέλια, βλέποντας τοὺς ἀφεντάδες μας νὰ γυρίζουν μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ σακκίδια ἀδειανὰ ἀπ' τὸ κυνῆγο...

ΖΥΛ ΡΙΒΕ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΤΕΡΙΕΡΓΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 45)

'Ο σὲρ "Ελλυ Κάντορυ ἔχει στὴ Βαγδάτη ἔνα παραμυθένιο παλάτι, καὶ στὴ Σαγκάη τὸ περίφημο ἔκεινο μέγαρο, τὸ δποῖο λένε «Μαρμαρένιο Παλάτι» καὶ τὸ δποῖο, μολονότι δρίσκεται στὴν καρδιά τῆς πόλεως, είνε περιστοιχισμένο ἀπὸ μεγάλους κήπους.

'Ο σὲρ "Ελλυ δέχτηκε κάποτε στὴν ἡγεμονικὴ αὐτὴ κατοικία του τὸν Δαλαϊλάμα, δ δποῖος ἐπέστρεφε στὸ Θιβέτ. Είχε στήσει πρὸς τιμὴν του δλόχυρυσο θρόνο καὶ είχε στρόσει γιὰ νὰ πατήσῃ τοὺς πολυτιμότερους τάπητας ποὺ υπάρχουν στὸν κόσμο.

'Επίσης καὶ τὸ σπίτι ποὺ παραχώρησε στὸν Νεγκούς στὸ Λονδίνο είνε ἀμυθήτου πολυτελείας.

Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΩΝ ΓΙΑΓΚΗΔΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 36)

προφήτης ύποστηρίζει δτὶ ή θεϊκὴ συγγενώμη ἔξαγοράζεται μὲ λίγα δολλάρια. Κάθε δινήρωπος λοιπὸν μπορεῖ νὰ ἀμαρτήσῃ, φτάνει μόνο νά ἔχῃ νὰ πληρώσῃ τὰ δολλάρια τούς χρείαζονται γιὰ νὰ συχωρεθῇ!

'Η ἀνατριχιαστικὲς ἐπίσης διασκεδάσεις τῆς 'Αμερικῆς, δι εύθυμη ζωὴ της καὶ δ φοβερὸς θόρυβος ἔχουν τὰ τραγικὰ θύματά των. Καὶ γι' αὐτὸν τὸ λόγο στὴν 'Αμερικὴ ύπαρχουν σήμερα οἱ περισσότεροι τρελλοὶ καὶ οἱ πολυπληθέστεροι ἀνισδρροποι. Αύτοὶ λοιπὸν ἔχουν δημιουργήσει, δπως ἀναφέραμε, τοὺς ἀμερικανισμούς, ποὺ δὲν είνε τίποτε ἄλλο ἀπὸ μοντέρνες τρέλλες.

ΤΖΩΝ ΦΟΡΕΣΤΕΡ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΑΣΧΗΜΗΣ

'Ο μαρκήσιος ντὲ Βιόν ήταν κατεστραμμένος δτὶν παντρεύτηκε μὲ τὴν κόρη ἐνὸς νεοπλούτου καὶ πῆρε ἐκατομμύρια προΐκα. 'Άλλα ή νέα μαρκήσια ήταν τόσο ἀσχημη, ώστε δ σύζυγος δὲν είχε ἄλλη σχέσι μαζύ της ἀπὸ τὴν εἰσπραξία τῶν εἰσοδημάτων της. 'Άλλα μιὰ ήμέρα ἀνεκάλυψε δτὶ ή γυναῖκα του παρ' δλη τὴν ἀσχημια της τοῦ ήτο ἀπιστη. Συνένοχός της ήτο ἔνας νεαρὸς οἰκογενειακός τους φίλος. "Ολοι περίμεναν τότε νὰ θυμώσῃ δ μαρκήσιος καὶ νὰ γίνη φόνος ή θορυβώδες σκάνδαλο. 'Άλλα ἐκεῖνος εἶπε ἀπλῶς μὲ τὸν θαθύτερο οἴκτο στὸν φίλο τῆς συζύγου του:

— Πῶς; 'Έσεις; Εἶνε δυνατόν; Χωρὶς νὰ είσθε ἀναγκασμένος;